

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kurešové a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: L. K.**, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Lubomírem Pánikem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 43, PSČ 400 01, proti **žalovanému: Katastrálnímu úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Krčínova č.p. 797/2, PSČ 400 07, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce podal dne 7. 5. 2013 žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrální pracoviště Ústí nad Labem, kterou se domáhal, aby soud rozsudkem vyslovil, že jednak žalovanému se zakazuje zasahovat do žalobcových práv tím, že neprovede záznamem zápis jeho vlastnických práv k budově č. p. 26 nacházející se na st. p. č. 602/1, jakož i ke st. p. č. 602/1, v obci Chabařovice, k. ú. Chabařovice, vše nyní zapsané na listu vlastnictví č. 1190 (dále jen „předmětné

nemovitostí“, s tím, že soud poznamenává, že v žalobě bylo uvedeno č. LV 655), do katastru nemovitostí, jehož správu vykonává žalovaný, dále že žalovanému se zakazuje zasahovat do práv žalobce tím, že mu vrací listiny, které mají být podkladem k provedení záznamu, jenž se týká předmětných nemovitostí, a jednak se žalobce domáhal, aby soud vyslovil, že žalovaný má povinnost provést zápis vlastnických práv k předmětným nemovitostem záznamem do katastru nemovitostí. Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému uhradit mu náhradu za uskutečněné soudní řízení.

Žalobce v obsáhlé žalobě předně uvedl, že je restituentem dle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o mimosoudních rehabilitacích“), když jeho restituční nárok na nemovitosti je dědictvím po právním předchůdci žalobce, tj. B. F., která byla vlastníkem předmětných nemovitostí. Žalobce se u Okresního soudu v Ústí nad Labem domáhal vydání těchto nemovitostí. Dotyčné soudní řízení se postupně vedlo proti několika účastníkům, tj. proti dalším nabyvatelům těchto nemovitostí, když prvním žalovaným bylo Statutární město Ústí nad Labem, jakožto právní nástupce povinné osoby, která měla v držení dotyčné nemovitosti ke dni účinnosti zákona o mimosoudních rehabilitacích. Okresní soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 9. 10. 2006, č. j. 13 C 147/92 -369, ve spojení s rozsudkem téhož soudu ze dne 12. 7. 2010, č. j. 13 C 147/92 - 449, rozhodl tak, že povinná osoba, tj. Statutární město Ústí nad Labem, je povinno žalobci vydat tyto nemovitosti. Proti rozhodnutím Okresního soudu v Ústí nad Labem bylo žalobcem i žalovanými podáno odvolání, kdy se žalobce domáhal, aby povinnost vydat nemovitosti byla uložena nejen Statutárnímu městu Ústí nad Labem, ale i všem ostatním žalovaným, jakožto postupným vlastníků těchto nemovitostí, a to z důvodu, že Okresní soud v Ústí nad Labem vycházel z judikatury, že povinnost vydat předmětné nemovitosti se toliko vztahuje na původní povinnou osobu, resp. na její právní nástupce. Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 16. 6. 2011, č. j. 12 Co 278/2007 - 503, rozhodl tak, že potvrdil povinnost Statutárního města Ústí nad Labem vydat žalovanému nemovitosti. Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno Nejvyšším soudem, když odvolání proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem bylo odmítnuto. Obdobně posléze postupoval i Ústavní soud, jenž ústavní stížnost proti rozhodnutí Nejvyššího soudu usnesením zamítl. Na základě rozsudků Okresního soudu v Ústí nad Labem a Krajského soudu v Ústí nad Labem byla dne 12. 3. 2012 mezi žalobcem a Statutárním městem Ústí nad Labem sepsána dle zákona o mimosoudních rehabilitacích dohoda o vydání nemovitostí (dále jen „dohoda ze dne 12. 3. 2012“).

Žalobce dále uvedl, že na podkladě sepsané dohody podal k žalovanému návrh povolení vkladu vlastnického práva k předmětným nemovitostem. Žalovaný však rozhodnutím ze dne 4. 7. 2012, č. j. V-1481/2012, vklad vlastnického práva k nemovitostem na podkladě uzavřené dohody dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) a ust. § 8 odst. 1, 2 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zápisech vlastnických práv“), zamítl. Žalovaný tento postup odůvodnil skutečností, že dosavadní stav zápisu v katastru nemovitostí nepovoluje zápis vlastnického práva na žalobce jakožto restituenta, neboť v katastru nemovitostí je jako vlastník nemovitostí zapsána jiná osoba, než která uzavřela s žalobcem zmíněnou dohodu ze dne 12. 3. 2012. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který rozsudkem ze dne 9. 12. 2012, č. j. 47 C 4/2012 - 18, žalobu s odkazem na ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o zápisech vlastnických práv zamítl. Proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem žalobce následně podal odvolání

k Vrchnímu soudu v Praze, přičemž tento soud rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 24. 1. 2013, č. j. 4 Co 168/2012 - 35, potvrdil, a to opět s poukazem na ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o zápisech vlastnických práv. Dle žalobce se Vrchní soud v Praze v rozsudku také zmínil o formě zápisu vlastnického práva v tom směru, že k nemovitostem evidovaným v katastru nemovitostí se zapisuje výrok rozsudku, kterým bylo povinné osobě uloženo vydat nemovitosti nebo uzavřít s oprávněnou osobou dohodu o vydání takovýchto nemovitostí, a to formou záznamu, nikoliv vkladu.

V tomto kontextu žalobce doplnil, že aby splnil představu Vrchního soudu v Praze, podal u žalovaného návrh na provedení záznamu, tj. zápisu žalobcova vlastnického práva k předmětným nemovitostem. Žalovaný však i v tomto případě odmítl provést záznam žalobcova vlastnického práva k předmětným nemovitostem, přičemž tak učinil formou přípisu o vrácení předložené listiny jako nezpůsobilé pro zápis do katastru nemovitostí ze dne 12. 3. 2013, č. j. Z-2276/2013-510. Žalovaný tento postup odůvodnil skutečností, že předložené listiny nenavazují na dosavadní zápisy v katastru nemovitostí, když vlastníkem předmětných nemovitostí je osoba odlišná od povinné osoby. Dle žalovaného dohoda podléhá vkladu do katastru nemovitostí, přičemž současně uvedl, že z restitučního rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem nevyplývá povinnost k zápisu žalobce do katastru nemovitostí.

Dle žalobce však již bylo o jeho vlastnictví předmětných nemovitostí rozhodnuto, a to v základním restitučním sporu. Žalobce je proto přesvědčen, že momentální stav zápisu v katastru nemovitostí, jenž nedovoluje zápis jeho vlastnického práva k nemovitostem, je v rozporu s ustálenou judikaturou. Na podporu svých závěrů žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 28 Cdo 1132/2000, sp. zn. 28 Cdo 1770/2000, sp. zn. 2 Cdo 1030/1997, sp. zn. 23 Cdo 2223/1998, z nichž vyplývá, že pozbude-li povinná osoba kdykoli dle zákona o mimosoudních rehabilitacích držby či vlastnictví, nemá tato skutečnost význam z hlediska důvodnosti nároku na vydání věci, když pro úspěšnost žaloby není rozhodná okolnost, že povinná osoba po účinnosti tohoto zákona převedla vlastnictví na jiného. Skutečnost, že následné převody byly neplatné, dle žalobce vyplývá jednak ze samotného zákona (o mimosoudních rehabilitacích), a jednak z toho, že takovéto převody byly a musely být předmětem zkoumání soudu v samotném restitučním řízení. Pokud je restituční rozhodnutí soudu žalovaným nepřipustně přezkoumáváno, vede tato okolnost k tomu, že příslušný restituční nárok není vykonatelný. Dle žalobce přitom speciální ustanovení o rozhodnutí v restituční věci vylučuje, aby z důvodu nenavazujících zápisů vlastnického práva (v katastru nemovitostí) žalovaný odmítl provést zápis vlastnického práva v katastru nemovitostí, ať již formou vkladu nebo záznamu.

Dle žalobce žalovaný nemá zkoumat platnost smlouvy, když listinu má zkoumat toliko v rozsahu hledisek dle ust. § 5 odst. 1 zákona o zápisech vlastnických práv. K tomu žalobce doplnil, že obecné soudy restituční vztah přezkoumaly a platně rozhodly, přičemž příslušné rozhodnutí je pravomocné, tudíž je žalovaný povinen z tohoto rozhodnutí vycházet. Dle žalobce je restituční řízení speciálním řízením se speciálním rozhodnutím. Restituční zákony, tj. mimo jiné i zákon o mimosoudních rehabilitacích, musí být závazné i pro postup žalovaného, když žalovaný by měl k takovýmto rozhodnutím vydaným na základě těchto zákonů přihlížet, a nerozhodovat opačně. V této souvislosti žalobce též poukázal na zásadu obsaženou v zákoně o mimosoudních rehabilitacích, kde je stanoveno, že pokud oprávněná osoba prováděla převody vlastnictví i za účinnosti tohoto zákona, jsou takovéto převody *ex lege* neplatné s tím, že se jedná o absolutní neplatnost takovýchto převodů. Nadto žalobce

ještě doplnil, že zákon o mimosoudních rehabilitacích neobsahuje jako zákonný předpoklad vydání věci uzavření dohody o vydání této věci, jakož ani, aby v době podání výzvy k vydání věci nebo v době rozhodování soudu věc stále držela nebo vlastnila povinná osoba.

Žalobce dále poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 21 Cdo 530/2009, v němž bylo konstatováno, že rozhodnutí, jímž soud uloží povinné osobě povinnost vydat nemovitost podle restitučního zákona, je titulem, který navrácí vlastnictví oprávněné osobě. V návaznosti na takovýto titul Katastrální úřad provede zápis vlastnického práva ve prospěch oprávněné osoby do katastru nemovitostí. Okolnost, zda zápis vlastnického práva bude proveden záznamem nebo vkladem, je dle Nejvyššího soudu věc technického provedení, která na věci nic nemění. Pokud na základě rozsudku soudu oprávněná osoba uzavře s povinnou osobou dohodu o vydání nemovitosti dle zákona o mimosoudních rehabilitacích, je tento rozsudek pokládán za rozhodnutí správního orgánu, dle něhož je Katastrální úřad v souladu s ust. § 7 odst. 1 zákona o zápisech vlastnických práv povinen zapsat vlastnické právo oprávněné osoby k vydávané nemovitosti do katastru nemovitostí. Dle žalobce v takovémto případě zejména platí, že se nepřihlíží k tomu, kdo je (byť i důvodně) jako vlastník vydávaných nemovitostí zapsán v katastru nemovitostí.

V návaznosti na shora uvedené skutečnosti žalobce zmínil, že za situace, kdy žalovaný protiprávně odmítl provést záznam jeho vlastnických práv k předmětným nemovitostem, je žalobce v souladu se stávající judikaturou Nejvyššího správního soudu nucen domáhat se ochrany svých práv prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného ve smyslu ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, přitom dovodil, že neprovedení záznamu do katastru nemovitostí je právní povahou faktický úkon spočívající v neprovedení onoho záznamu anebo faktický úkon, jenž je kombinací nečinnosti a činnosti. Nejedná se tedy o správní rozhodnutí. V souzené věci je dle žalobce neprovedení záznamu v katastru nemovitostí nezákonným zásahem spočívajícím v kombinaci nezákonné nečinnosti, tj. neprovedení záznamu do katastru nemovitostí, a nezákonné činnosti, tj. vrácení předložené listiny žalobci. Žalobce trvá na tom, že pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro provedení záznamu, tak katastrální úřad je povinen záznam, jakožto faktický úkon, provést, a naopak není oprávněn jej neprovést a vrátit listinu, jež má být podkladem pro provedení záznamu. Neučiní-li katastrální úřad tak, jak mu zákon ukládá, ačkoliv jsou k tomu splněny podmínky, tak dle žalobce tento správní orgán postupuje protiprávně a zasahuje do práv toho, kdo se provedení záznamu domáhá.

V závěru žaloby pak žalobce poukázal na dopis Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního ze dne 12. 4. 2013, č. j. ČÚZK-0588/2013, v němž tento úřad dospěl k právnímu názoru, že za daného stavu by žalovaný měl provést záznam vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí na základě ohlášení žalobce jakožto restituenta doloženého pravomocnými rozsudky s tím, že pokud by tak neučinil, přicházela by v úvahu žaloba dle ust. § 82 s. ř. s.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě ze dne 10. 6. 2013, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost,

K věci uvedl, že dne 1. 3. 2013 mu bylo ze strany žalobce doručeno ohlášení změny vlastnického práva k předmětným nemovitostem, přičemž přílohou tohoto ohlášení byla dohoda ze dne 12. 3. 2012, jakož i rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne

9. 10. 2006, č. j. 13 C 147/92 - 369, v němž byla Statutárnímu městu Ústí nad Labem uložena povinnost vydat předmětné nemovitosti žalobci. Vzhledem k tomu, že v katastru nemovitostí již Statutární město Ústí nad Labem nebylo zapsáno jako vlastník těchto nemovitostí, přičemž z výroku rozhodnutí Okresního soudu v Ústí nad Labem nevyplývalo, kdo je vlastníkem dotyčných nemovitostí, žalovaný proto v souladu s jeho dosavadní praxí posoudil předloženou listinu jako nezpůsobitou z důvodu, že tato listina nenavazuje na stav zápisu v katastru nemovitostí. Žalovaný tudíž ve smyslu ust. § 8 zákona o zápisech vlastnických práv předloženou listinu vrátil žalobci.

Dále žalovaný uvedl, že následně, a to na základě dopisu Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního ze dne 12. 4. 2013, č. j. ČÚZK-0588/2013, zjistil nesprávnost svého dosavadního právního názoru, jenž aplikoval na souzenou věc, a proto zahájil správní řízení o opravě chyby dle ust. § 8 zákona o zápisech vlastnických práv. Žalovaný v této souvislosti dále poznamenal, že ve správním řízení vedeném pod č. j. OR-174/2013-510 chybu v katastru nemovitostí spočívající v nesprávném posouzení věci opravil, když jako vlastníka předmětných nemovitostí zapsal žalobce. Vzhledem k tomu, že žalovaný chybu při vedení katastru nemovitostí opravil, měla by být žaloba zamítnuta.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a právní zástupce žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Předmětnou žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného soud posoudil podle části třetí třetího dílu hlavy druhé s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo dosaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. V ust. § 87 odst. 2 s. ř. s. je pak zakotveno, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle ust. § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba s ohledem na v ní obsažený žalobní petit, relevantní skutkový stav a právní úpravu obsaženou v ust. § 82 odst. 1 s. ř. s. není důvodná.

Již v úvodu odůvodnění bylo soudem zmíněno, že žalobce se předmětnou žalobou domáhal, aby soud vyslovil, že *jednak žalovanému se zakazuje zasahovat do žalobcových práv tím, že neprovede záznamem zápis jeho vlastnických práv k budově č. p. 26 nacházející se na st. p. č. 602/1, jakož i ke st. p. č. 602/1, v obci Chabařovice, k ú. Chabařovice, vše zapsané na listu vlastnictví č. 1190 do katastru nemovitostí, dále že žalovanému se zakazuje zasahovat do*

práv žalobce tím, že mu vrací listiny, které mají být podkladem k provedení záznamu, jenž se týká předmětných nemovitostí, a jednak se žalobce domáhal, aby soud vyslovil, že žalovaný má povinnost provést zápis vlastnických práv k předmětným nemovitostem záznamem do katastru nemovitostí.

Z právě předestřené žalobního petitu, který nebyl v průběhu soudního řízení nikterak ze strany žalobce modifikován, tak zřetelně vyplývá, že žalobce v předmětném řízení tvrdí, že nezákonným zásahem žalovaného, který byl zaměřen přímo proti němu, byl přímo zkrácen na svých právech. Současně z právě předestřené žalobního petitu zjevně vyplývá, že žalobce se v předmětném soudním řízení nedomáhá soudního určení, že jím tvrzený zásah byl nezákonný.

S ohledem na tuto skutečnost ve smyslu ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o předmětné žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, tj. ke dni 28. 8. 2013.

Pro posouzení předmětné žaloby má pak zásadní význam to, že sám žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 10. 6. 2013, které již bylo nastíněno shora, sice výslovně připustil, že poté, co mu bylo dne 1. 3. 2013 ze strany žalobce doručeno ohlášení změny vlastnického práva k předmětným nemovitostem, ke kterému byla v příloze přiložena dohoda ze dne 12. 3. 2012 a rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2006, č. j. 13 C 147/92 - 369, v souladu se svojí dosavadní praxí posoudil žalobcem předloženou listinu jako nezpůsobilou k zápisu žalobcova vlastnického práva k předmětným nemovitostem, a proti ji žalovaný ve smyslu ust. § 8 zákona o zápisech vlastnických práv vrátil žalobci. Tento tehdejší postup žalovaný odůvodnil tím, že žalobcem předložené listiny nenavazují na dosavadní zápisy v katastru nemovitostí, neboť vlastníkem předmětných nemovitostí byla osoba odlišná od vydávající povinné osoby, a to Statutárního města Ústí nad Labem, jemuž výše citovaným rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2006, byla uložena povinnost vydat předmětné nemovitosti žalobci, zatímco v katastru nemovitostí již Statutární město Ústí nad Labem nebylo zapsáno jako vlastník těchto nemovitostí. Dále z tohoto písemného vyjádření k žalobě ze dne 10. 6. 2013 vyplývá, že žalovaný od svého tehdejšího postupu ustoupil, když na základě dopisu Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního ze dne 12. 4. 2013, č. j. ČÚZK-0588/2013, zjistil a uznal nesprávnost svého dosavadního právního názoru, jenž aplikoval na souzenou věc. Žalovaný totiž ve výše citovaném písemném vyjádření k žalobě ze dne 10. 6. 2013 výslovně uvedl, že na základě tohoto dopisu Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního přehodnotil svůj původně zastávaný názor a proto obratem zahájil pod č. j. OR-174/2013-510 správní řízení o opravě chyby ve smyslu ust. § 8 zákona o zápisech vlastnických práv s tím, že v tomto správním řízení chybu v katastru nemovitostí spočívající v nesprávném posouzení věci opravil, neboť jako vlastníka předmětných nemovitostí zapsal žalobce.

Z právě uvedeného je tak zřejmé, že žalovaný uznal své tehdejší pochybení při zápisu žalobcova vlastnického práva k předmětným nemovitostem do katastru nemovitostí, které následně odstranil, když postupem ve smyslu ust. § 8 zákona o zápisech vlastnických práv chybu v katastru nemovitostí opravil a žalobce zapsal v katastru nemovitostí na listu vlastnictví č. 1190 jako vlastníka předmětných nemovitostí. Tyto skutkové okolnosti daného případu, které přitom nebyly nikterak zpochybňovány ze strany žalobce v průběhu soudního řízení poté, co s nimi byl seznámen, jsou náležitě zachyceny ve správním spise, který soudu

předložil žalovaný. K tomu soud doplňuje, že s tímto novým náhledem žalovaného a změnou jeho praxe se plně ztotožňuje i soud, a to s ohledem na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu, na kterou správně poukázal žalobce v předmětné žalobě a která dovodila, že pokud pobude povinná osoba kdykoli dle zákona o mimosoudních rehabilitacích držby či vlastnictví, nemá tato skutečnost význam z hlediska důvodnosti nároku na vydání věci, když pro úspěšnost žaloby není rozhodná okolnost, že povinná osoba po účinnosti tohoto zákona převedla vlastnictví na jiného.

Pro posouzení předmětné žaloby má ovšem zásadní význam skutečnost, že žalovaný od jím dosud zastávaného chybného výkladu zákona o zápisech vlastnických práv ustoupil a v průběhu soudního řízení doložil, že postupem ve smyslu ust. § 8 zákona o zápisech vlastnických práv chybu v katastru nemovitostí opravil a žalobce zapsal v katastru nemovitostí na listu vlastnictví č. 1190 jako vlastníka předmětných nemovitostí.

Na základě shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žalobce se nemůže s úspěchem dovolávat soudní ochrany v rámci správního soudnictví před nezákonným zásahem žalovaného, když tento zásah k datu vydání předmětného rozhodnutí již netrvá a současně ani nic nenasvědčuje tomu, že by hrozilo jeho opakování. Soudem zjištěné pochybení žalovaného se ovšem nepromítlo do výroku rozsudku, když soud je v předmětné věci vázán petitem, jak jej navrhl žalobce, přičemž ten se nedomáhal určení, že projednávaný zásah byl nezákonný.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud proto žalobnímu petitu nevyhověl a žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného jako nedůvodnou podle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatnil a navíc mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti ani nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 28. srpna 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová